

„És vezess az örökkévalóság útján!”

Oda a nyár! Csodaszép ösvényeit már belepte az avar. Milyen úton haladunk tovább?

Novemberben különösen megérint az elmúlás szele. De sejteti nemcsak mulandóságunkat, hanem halhatatlanságunkat is.

„Vizsgálj meg, Istenem, ismerd meg szívemet!

Próbálj meg, / és ismerd meg gondolatmaid!” (Zsolt 139:23)

A bűnös életmódot, a téves utakat ideig-óráig lehet takargatni. Így aztán mindig van kifogás a meg nem bocsátó lelkiületre. A pénz és a versengés szeretetét lehet leplezni a szorgalmas ember képével. A menekülés a szolgálattól, a „nekem elég a tejnek itala, nem nagyon akarok tudni a hit szigoráról” – vajon nem a külső vallásosságot, a megosztott hívó életet jelentik?

Bűnesetkor a takargatás a legelső és legkézenfekvőbb megoldás. Mint ahogy Ádám tette, és elbújt az édenkert fái között amikor áthágta a Teremtő parancsát.

A rejtőzködő embert keresi Isten: Jézus, igéje és Szentlelke által. A jó lelkiállapot az, ha nyitottak vagyunk, ha az ige gyertyájának fényénél önvizsgálatot tartunk: Mutasd meg, hogy van-e valami hamisság bennem?

„Nézd meg, nem járok-e téves úton”

Roppant fontos a helyes önismeret. Sok mindent tudhat valaki, de hiába, ha saját lelkének állapota felől tájékozatlan. Vagy csalóka színes üvegeken keresztül látja önmagát.

A felülről nyert világosságban ismerjük fel bűneinket, mindazt, ami fertőz és rombol. És érezzük át annak gyalázatos voltát, amik Krisztushoz üldöznek, hogy vérében bocsánatot találjunk. Nyitott könyv az életünk a mindenható Isten színe előtt!

„és vezess az örökkévalóság útján!”

A vezetés irányítást ad, de a mozgatáshoz szükséges erőt is. Életünk sodortatik, vagy vezetve van? Sodortatva lehet a többség véleményének való megfelelési kényszerszertől,

sérelmekről. Szenvedélyek, szellemi divatirányzatok is magukkal visznek – különösen ha közömbösség és hanyagság gyengít. A megélhetés gondjaitól is elnehezedhet a szívünk. Ezért jó az örökkévalóság nézőpontjából tekinteni arra, ami „lefelé” irányítaná a tekintetünket: „*Ezért tehát még jobban kell figyeljünk a hallottakra, hogy valamiképpen él ne sodortassunk*” (Zsid 2,1).

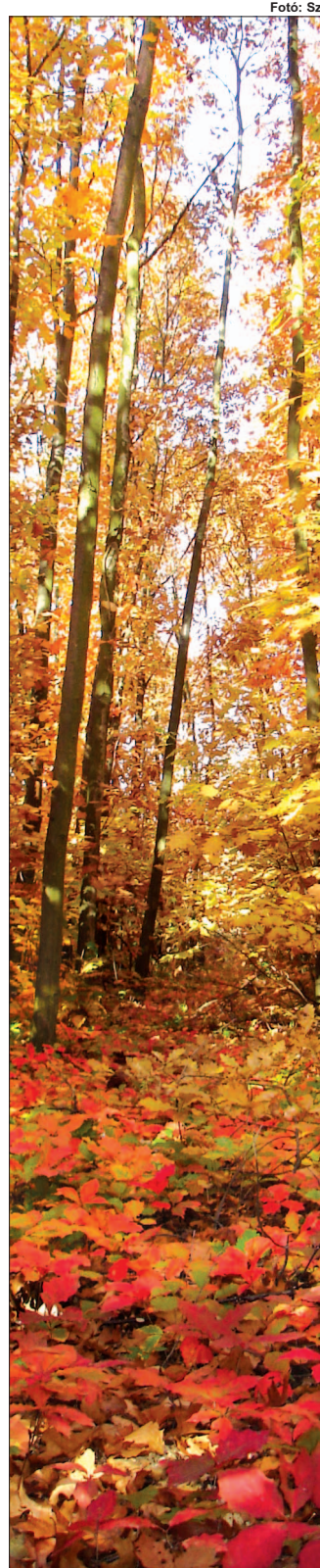
Jónak tetszik az ember szemei előtt az ő útja. Különösen fiatalon nagy élvezet nekivágni a világnak, szabadon választani meg az irányt. Ezenközben sok minden történhet: szép kalandok, nagy megvalósítások, de karambol is. Aztán az utak véget érnek. Vagy mégsem? Megszoktuk, hogy egyik nap követi a másikat, egyik esztendő jön a másik után. Gondolunk-e arra, hogy eljön majd egy pillanat, ami után nem következik másik, pontosabban: időnk beletorkollik az időtlenségbe. Mert a halál nem végleges állapot, hanem csak ajtó, ami az örökkévalóságba nyílik.

A Sátán gondoskodik arról, hogy lehetőleg csak a pillanatra figyeljünk. Ne foglalkozzunk a jövővel, lényeg az, hogy most jól érezd magadat. A mai világban talán a rövid távú gondolkodás okozza a legnagyobb károkat. Ezeknek a tudatába legyen a mi imádságunk is a 139. zsoltár írójának ez a fantasztikus Istennek való átadottsága, hogy „*te ismered, te jól tudod, te vizsgálj meg*”, és végül: „*vezess az örökkévalóság útján*”.

Kíváncsi vagyok, hogy a jövőre való tekintettel tegyük dolgainkat – ez eredményez felelős életet –, vagy éppen határolódjunk el mindattól, ami arra nézve kárt okozna. Jelenünkkel alapozzuk meg a jövőnket. Aki nem gondolkodik ezzel, az szörnyű mélyre süllyedhet.

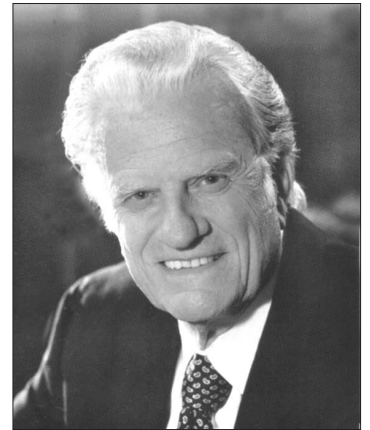
Mindarra, ami minket az üdvösségből kizárna Istennél készen van a bocsánat. Ezt a bocsánatot azonban csak itt, az időben lehet elkérni tőle. Ezért is nagyon meg kell becsülnünk azt az időt, amit tőle kapunk. Jézus Krisztus mondja: „*én vagyok az út*”. Járjunk őbenne, kövessük őt! A mienk is legyen az örökkévalóság útja.

SZÉKELY BÉLA DÁNIEL lp., Kiskapus

Fotó: Sz.

Billy Graham

„Életem egyetlen célja, hogy segítsék az embereknek személyes kapcsolatot találni Istennel, amely hitem szerint Krisztus megismerésén keresztül jön létre” – vallja Billy Graham. Az amerikai evangélista szó szerint vette Jézusnak a Márk evangéliumában elhangzott parancsát: „Elmenvén e széles világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtésnek.” 185 országban több mint 215 millióan hallották tőle az evangéliumot, tévéen, videókon, filmekben, az interneten keresztül pedig további milliókhoz juttatta el az Isten szeretetéről szóló üzenetet. Az „elnökök barátja”, „Amerika pásztora”, a „különleges megbízatású nagykövet” egész életét az evangélium, Isten szeretete hirdetésének szentelte.

Életének korai szakasza

William Franklin Graham Jr. 1918. november 7-én született az Észak-Karolina állambeli Charlotte mellett, egy tejtermelő farmon, mindössze néhány nappal az első világháborút lezáró békekötés előtt. Szülei: William Franklin Graham és Morrow Coffey presbiteriánusok voltak, így az ifjú Graham vallásos nevelésben részesült. Gyermekkorát meghatározták a gazdasági válság évei, ennél fogva Billy Frank (otthon így nevezték) hamar megtanulta értékelni a családi farmon végzett kemény munkát. Tizenhat évesen, egy utazó evangélista, Mordecai Ham szolgálata során kötelezte el magát Jézus Krisztus mellett. Több főiskolán is tanult, végül az Illinois állambeli Wheaton College-ban szerzett diplomát antropológiából 1943-ban.

Családja

1943. augusztus 13-án feleségül vette Ruth Bellt, akivel a főiskolán ismerkedett meg. Ruth, aki misszionárius szülők gyermekeként Kínában született, 64 éven át, 2007-ig volt társa Grahamnak, amikor 87 éves korában elhunyt. Billy Graham számára felesége jelentette az egyensúlyt, aki mindig pontosan érzékelte, hol van a hit és a politika közötti határvonal. Házasságukból öt gyermek született: Virginia (Gigi), Anne, Ruth, Franklin és Nelson (Ned).

Szolgálata

Billy Graham a főiskolai évek alatt kezdte el igehirdetői szolgálatát. Eleinte utcai prédikátor volt, majd 21 éves korában, mielőtt megkezdte volna tanulmányait a Wheaton Főiskolán, baptista lelkipásztorrá szentelték. Két éven keresztül, 1943-44-ben, egy kicsiny baptista gyülekezet lelkipásztora volt

Chicago külvárosában, Western Springs-ben.

Kezdetben Graham tábori lelkész szeretett volna lenni, ám egy komoly mumpszos megbetegedés véget vetett ezirányú terveinek. A felgyógyulás idejét követően a Torrey Johnson és Charles Templeton által alapított Fiatalok Krisztusért evangélizációs szervezet teljes idejű evangélistája lett.

1948 és 1952 között Graham a Northwestern College elnökeként szolgált, 1950-ben pedig megalapította a Billy Graham Evangélizációs Társaságot, melynek székhelye Minneapoliban volt, később azonban áthelyezték a székhelyét Charlotte-ba, Észak-Karolinába. Az Evangélizációs Társaság keretén belül olyan szolgálatok folytak, mint a Hour of Decision (Döntés órája) rádióadás, valamint a heti rendszerességgel megjelenő írás, My Answer (Válaszom) címmel az egyik ismert napilapban. 1956-ban megalapította a Christianity Today folyóiratot, melynek első főszerkesztője Carl F. H. Henry volt.

A hatvanas években Graham felemlelte szavát a faji megkülönböztetés ellen, és kijelentette: „Nincsen semmilyen bibliai alapja a faji megkülönböztetésnek”. 1957-ben, New York-ban tartott tizenhat hetes evangélizációs sorozata idején, meghívta Martin Luther Kinget maga mellé a szószékhez.

Graham már szolgálatának korai éveiben leszámolt azzal a kísértéssel, amit az ellene gyakran hangoztatott érvek jelentettek: a tömeges vallási ébredések kora lejárt, az embereket nem a szó szerint értelmezett Bibliával, hanem intellektuális úton lehet megközelíteni. Számára a fő kérdés és szolgálatának alapköve az volt: hisz-e ön a Bibliában? Ennek a hitnek a megvallása olyan szellemi erőt jelentett

a számára, amely elnököket, miniszterelnököket indított arra, hogy őt kérdezzék a bűn, a kárhozat, az üdvösség és a menny kérdéseiről. Nagy hatalommal rendelkező emberek hallgatták őt némán, amikor Jézusról és a megváltásról beszélt, Isten üzenetét szölv.

Országos ismertségét az Egyesült Államokban az 1949-es Los Angeles-i evangélizáció-sorozatnak köszönhetette. Az átalakított cirkuszi sátorban, a Vászón Katedrálisban a tervezett három hét helyett nyolc hétig tartottak az összejövetelek. 350 ezren hallgatták meg az evangélistát, a riporterek pedig Dél-Kalifornia történetének legnagyobb ébredéséről beszéltek. Következő, bostoni evangélizációjáról már a címlapon számoltak be a lapok. „Amerika pásztorává” híres 1957-es New York-i ébredési összejövetel-sorozata emelte, amelyet a Madison Square Gardenben tartott. Ekkorra már tömegek hallgatták Billy Grahamet, sokan mégis szkeptikusan fogadták a tervet, hogy a hatalmas fedett csarnokban több hetes evangélizációs sorozatot rendez. Billy Graham igehirdetése végül hosszú heteken keresztül megtöltötte nemcsak a Madison Square Gardent, hanem a Yankees stadiont is, ahol az aréna történetének legnagyobb tömege, mintegy 100 ezer ember hallhatta a prédikációját, amelyben Isten szeretete mellett helyet kapott a figyelmeztetés is: „Ha nem tértél még meg, akkor azt mondom neked, hogy ha most nem teszed meg, egyszer vége lesz a nyárnak és a lehetőségeknek is, hogy az életedet átadd Jézusnak.”

A tizenhat hetesre nyúlt New York-i összejövetel-sorozat szeptemberben ért véget a Times Square-en, ahol 120 ezer ember hallgatta. Ekkorra már 2 millió New York-i hallotta az evangéliumot, és

56 ezren válaszoltak igennel a megterésre felszólító hívásra.

Billy Graham felfedezése és zseniális újítása volt a tömeg evangélizáció az a módja, amit úgy lehetne nevezni, hogy tömegek egyéni evangélizálása. 1954-ig ugyanis a szó szoros értelmében vett tömeg evangélizálást gyakorolta ő is. Ez annyit jelentett, hogy bár nagy stadionokat, sportszarnokokat, szabad tereket használt az igehirdetéshez, azonban nem gondoskodott az újonnan megtértek egyéni lelki gondozásáról. Ezt felismerve, változtatott stratégiáján, hangsúlyt fektetve a megtértek gyülekezetéhez való csatlakozására.

Az ötvenes évek második felétől kezdődően, Graham az Egyesült Államok területén kívül is evangélizációs hadjáratokat folytatott. Angliában több alkalommal is megfordult, és olyan nagyvárosokban hirdette az evangéliumot, mint London, Manchester, Sheffield, illetve Glasgow és Aberdeen Skóciában.

1959-től kezdődően szolgálata világ-méretűvé vált: 1959-ben Ausztráliában és Új Zélandon, 1960-ban Afrikában, 1966-ban Japánban és Indiában, 1968-ban Szingapúrban, 1974-ben Brazíliában hirdette emberek ezreinek Krisztus örömhírét.

A hidegháborús időkben Graham volt az első evangélista, aki a vasfüggöny mögé is eljutott, tömegeket szólítva meg Kelet-Európa országaiban és az egykori Szovjetúnióban. Jugoszlávia volt az első kommunista ország, amelyet meglátogatott 1966-ban, később pedig Magyarországot (1977-ben), Lengyelországot (1978), Kelet-Németországot és Csehszlovákiát (1982) és a Szovjetuniót (1982) is felkereste evangélizációs útjain.

Magyarországi látogatása során a debreceni baptista imaházban is evangélizált, ahol kölcsönként Bibliából prédikált, ugyanis a megérkezés után a sofőr elment tankolni, és véletlenül magával vitte Billy Graham irattáskáját a Bibliájával együtt. Az 1989-es budapesti Népstadionban megtartott evangélizáció alkalmával pedig több mint 90 ezren hallhatták az evangéliumot.

Romániában 1986-ban járt, amikor olyan nagyvárosokban hirdette az örömhírt, mint Bukarest, Kolozsvár, Temesvár, Nagyvárada és Nagyszeben.

A távol-keleti kommunista országokba is eljutott. 1988-ban Kínában járt. Fele-

sége számára ez a látogatás hazalátogatást jelentett, hiszen Kínában szolgáló misszionáriusok gyermekeként született. 1992-ben Észak-Koreában is volt lehetősége az evangéliumot hirdetni. Dél-koreai látogatása során Szöulban egy millió ember gyűlt össze az örömmüzenetet hallgatni.

Élete során Graham számos alkalommal visszatért nagy sikerű evangélizációs sorozatának színhelyére, New Yorkba, itt tartotta búcsúzásnak szánt ébredési összejövetelét is 2005-ben. Három nap alatt összesen 230 ezren hallgatták meg az akkor 86 éves evangélistát, aki a sajtótájékoztatón maga jelentette be, hogy az Egyesült Államokban valószínűleg ez lesz utolsó ilyen jellegű összejövetele.

„Elnökök barátja”

Isten ügyének elkötelezettjeként soha nem titkolta, hogy a világi politika is hatalmas vonzerővel bír rá. Graham jó kapcsolatokat ápolt szinte valamennyi amerikai elnökkel, már az ötvenes évektől kezdve. Megértette: ezekre az emberekre olyan terhek hárulnak, amelyekkel a hétköznapi embereknek nem kell megküzdeniük, és amelyekről fogalma sem lehet a politikán kívülállóknak. Éppen ezért képes volt pártállástól függetlenül empátiával viselkedni az elnökök és nem kevésbé családtagjaik iránt és bármikor, a nap bármely szakában szolgálni feléjük – tanáccsal, imával, baráti beszélgetéssel. Graham az engedelmesség evangéliumát vallva úgy gondolkodott, hogy az elnök Isten akaratából kapta hatalmát, tehát imáival mindenképpen támogatnia kell őt, akármelyik politikai párt áll is mögötte.

Az első elnök, akivel személyesen megismerkedett, Harry Truman, a második világháború utáni első amerikai vezető volt. A látogatás végén közösen imádkoztak, majd – miután a kint várakozó riportereknek Graham részletesen beszámolt a beszélgetésről – a fotósok kedvéért letérdeltek a Fehér Ház kertjében, és elmondtak egy újabb imát.

Az elnökök között kiemelkedik Graham Eisenhowerrel ápolt kapcsolata. Részben ő beszélte rá az 1944-es normandiai partraszállás főparancsnokát, hogy induljon az 1952-es választásokon. Graham szolgálata révén Eisenhower lett az első amerikai elnök,

akit hivatali ideje alatt megkereszteltek. Elnöksége alatt a vallás soha nem látott mértékű hivatalos támogatást kapott: 1953-ban tartották a Fehér Házban az első „nemzeti imareggellit” Graham részvételével, 1954-ben a nemzeti jelképekhez való hűségnyilatkozat szövegében az „egy nemzet” szavak mellé bekerült az „Istennek alárendelve” kifejezés, 1955-ben pedig a kongresszus elrendelte, hogy minden pénzürmén és bankjegyen szerepeljen az „Istenben bízunk” felirat.

Eisenhower élete végén is Grahamtól kapott bátorítást. Amikor 1968-ban Graham Vietnámba készült, hogy az ott harcoló amerikai katonákkal töltsen a karácsonyt, elutazása előtt meglátogatta az akkor már súlyos betegen kórházban fekvő volt elnököt, aki az évekkel korábban feltett kérdését ismételte meg: Hogyan tudhatja az ember, hogy a mennybe jut? Graham újra elmondta, majd együtt imádkoztak. „Készen állok” – mondta Eisenhower.

Nixon 1968-as sikeres kampánya után Graham szinte a Fehér Ház lelkésze lett. Mindvégig Nixon mellett állt tanácsadóként – ekkoriban nem csak szellemi kérdésekben. Ez az ellentmondásos időszak sokat rontott Graham megítélésén, és szolgálatának is ártott. A Watergate-botrány kirobbanása után is kitartóan hitt Nixon őszinteségében, amíg csak kénytelen nem volt meggyőződni az ellenkezőjéről... A tanulságot azonban levonta, és a politikában soha többet nem vett részt ekkora intenzitással.

Grahamnak – a Bush család szoros barátjaként – szerepe volt George W. Bush életének megváltozásában is. Az ifjabb Bush „úton a negyven felé, sehová” tartott, amikor egy tengerparti séta és beszélgetés új irányt adott az életének. Ha közvetlenül nem is Graham szolgálatára tért meg, a későbbi negyvenharmadik elnök utólag számos alkalommal megemlékezett, hogy az evangélistának jelentős szerepe volt abban, hogy megtalálja a helyes irányt.

HORVÁTH FERENC

*A nagy nemzetközi evangéliumi keresztyén lapok novemberben, Billy Graham születésének hónapjában emlékeznek meg az evangélista munkásságáról. Örülünk, hogy ekkorra időzítve – a jubileumi sorozatban – közölhetjük a fenti írást. (A szerk.)

Székelyföldi hálaadónap

A hálaadónap résztvevői a tábor kápolnájában.

Kellemes időben, közel hatszázan gyűltünk össze szeptember 2. vasárnapján (szept. 13.), hogy együtt adjunk hálát szerető Istenünknek a tőle kapott áldásokért. Az áhítaton Both József ny. lp. (a tábor első igazgatója) a Kol 1,3-5, Merényi Zoltán békési lp. az Ez 37,1-6, míg Fülöp József brassói tv. az Ef. 2,10 alapján buzdítottak hálára. Ezt követően Borzási Gyula lp. a tábor vezetője köszöntötte a „nagy székely gyülekezetet” (Sallai Jakab lp.), ami után ifj. Veress Ernő a 2Móz 17,8-16 alapján a refidimi oltár napjainkban is aktuális üzenetéről beszélt.

Borzási Gyula lp. a baptizmus 400 éves múltjából idézett fel kiemelkedő eseményeket és hitelődöket. A következőkben Jézus Krisztus halálára emlékeztünk, Boros Róbert és Kiss Zoltán lp.-ok a Róm 8,29-32 igékből szóltak, majd együtt úrvacsoráztunk.

A közösbéd után du. 3 órától tovább folytattuk az ünneplést, aminek keretében sor került a Székelyföldi

Bibliaiskola 2008/2009 évfolyamának évzáró istentiszteletére is. Alkalmi igét Borzási Gyula lp. a Bibliaiskola igazgatója hirdetett az 1Thessz 1,1-10 alapján. Ezt követően a bibliaiskola tanárai és diákjai közül bizonyosságtétellel szolgált: Tóts János lp., ifj. Máté Zoltán, Sallai Jakab lp. és Kiss Zoltán lp. Majd Hatos József tv. költeménye és Kövendi Levente börtönmisszióról szóló beszámolója után Both József ny. lp. igeszolgálatával (2Kir 4,1-7) ért véget a délutáni alkalom. Az ének és zenei szolgálatot Rákosi Árpádné Ibolya és Simon András lp. testvér vezette.

A székelyföldi gyülekezetek énekkari tagjaiból egy összevont kórus szolgált Varga Sándor (Vajdahunyad) vezetésével. Nagyon szépen énekeltek azokból a régi, gyönyörű énekekből, amelyek mindig megmelegítik a szívünket.

Mindezt egyedül az Úré legyen a dicsőség.

KISS ZOLTÁN

A székelyföldi bibliaiskola tanárai és diákjai a Hargita táborban szeptember 13-án.

A Székelyföldi Bibliaiskola

kétéves tanfolyamán a harmadik osztály fejezte be a tanulást ez év júniusában. 2007. októberében 14 tanulni vágyó jelentkezett iskolánkba, és lendülettel indult a felkészülés. A tanfolyam első évében Borzási István hermeneutikát, Borzási Gyula egyháztörténetet, Boros Róbert újszövetségi bevezetőt, Kiss Zoltán keresztyén életet, János Csaba rendszeres teológiát tanított. A második tanévben Borzási István homiletikát, Sallai Jakab ószövetségi bevezetőt, Kiss Zoltán evangelizálást és tanítványságot, ifj. Veress Ernő keresztyén etikát, valamint János Csaba rendszeres teológiát tanított.

Az első évben tanulók neve: Máté Imola, ifj. Máté Zoltán, Veres Tóbiás, Veres Ildikó, Veres Tibor és Veres Erzsébet Székelyudvarhelyről, Bartha György-Miklós Szászrégenből, Gyulai Éva, Krivács Zoltán és Mezei Sándor Marosvásárhelyről, Bódi Gyöngyike Ürmösről, ifj. Kónya Dénes és ifj. Nagy Jubál Barótról, valamint Joó Sándor Gagyról. **A második tanévre** azonban már csak kilenc diákkal maradtunk, mert voltak, akik nem tudták folytatni a tanulást. Reméljük, hogy a jövőben újra felzárkóznak és befejezik, amit elkezdtek. Örvendünk ennek a csoportnak is, és annak, hogy volt lehetőség felkészülni a szent szolgálatra. Legyen az Úr áldása ezen a munkán is. **Fotó (első sor, ülve, balról jobbra a tanárok):** János Csaba, Sallai Jakab, Borzási Gyula, Kiss Zoltán, ifj. Veress Ernő, Boros Róbert. **Álló sor, balról jobbra, a diákok egy része:** Mezei Sándor, Joó Sándor, Bódi Gyöngyike, ifj. Máté Zoltán, Máté Imola, Veres Erzsébet, Veres Tibor, Veres Ildikó és Veres Tóbiás. — **BORZÁSI GYULA**

Emlékezés és hálaadás

Ez volt a mottója annak a találkozónak, amit szeptember 11-12-én szerveztünk meg a Hargitán. Hivatalosak voltak mindazok, akik kezdettől fogva, valamilyen formában részt vállaltak a tábori munkában. Csodálatosan szép, kora őszi idővel fogadta a tábor régi ismerőseit. Akik tehették, örömmel jöttek felidézni a kedves emlékeket. Az ország különböző részeiből, sőt a határon túlról is eljöttek testvéreink, hogy együtt emlékezzünk Isten nagy tetteire, amelyeket hozzánk hasonló kis emberek által vitt véghez.

Apéntek esti alkalom az ismerkedés és a hálaadás jegyében történt. Miután Borzási Gyula testvér köszöntötte a jelenlevőket, mindenki bemutatkozott és elmondta, hogy milyen kötődése van a táborhoz. A hálaadó és dicsőítő énekek közt sok kedves emlék elevenedett meg. A Nagybányáról érkezett „csövesek” többek között elmondták, hogyan lyukasztották át, cső és kalapács segítségével, az országút alatti töltést a víz bevezetéséhez. Megemlékeztünk a kezdeti nehézségekben megtapasztalt lelkesedésről és kitartásról, amivel testvéreink dolgoztak. Sok hasonló, emberi erőt meghaladó feladatot sikerült elvégezni jó kedvvel, imádkozva és dolgozva. A befejező imádkozásra Király Barnabás és Sütő László testvérek buzdítottak.

A következő napot dicsőítéssel kezdtük, majd Both József nyugalmazott lelképásztor a 103. Zsoltár első versei és személyes beszámolója alapján segített emlékezni és hálát adni. Voltak akik csak szombaton tudtak csatlakozni hozzánk.

A kiadós finom ebéd után lehetőség nyílt a tábor és környékének megtekintésére, személyes beszélgetésekre, és volt egy „képmutató” alkalom is. No nem a farizeusok régi kovászát kapartuk elő, hanem a résztvevők által hozott képeket bescanneltük, és kivetítettük. Amit nem sikerült digitalizálni, azokat közszemlére bocsátottuk. A bemutatott képek sok kedves emléket idéztek fel a kezdetektől egészen napjainkig. Reméljük, sikerül egy DVD-t is készíteni azok részére, akiket érdekel a tábor története.

Este egy power point bemutató segítségével idéztük fel a tábor fejlesztésének főbb mozzanatait, mint a Dávid ház, a BBC lakás, a Barnabás ház, a kápolna, a sportpálya és az új konyha elkészítését. Majd megemlékeztünk azokról, akik fontos szerepet vállaltak a tábori munkából, de már az Űrnál vannak.

Hálát adtunk a sok önkéntes munkásért, valamint az anyagi támogatóinkért, akik nagyban hozzájárultak ahhoz, hogy a tábor azzá váljon, aminek ma látjuk. Ezek közt megemlítettük a Margaret Robinson által vezetett Mission to Europe, a Dr. Steiner István által vezetett Mission Transylvania, és az Angus Cleaver által vezetett The Cleaford Christian Trust szervezeteket.

Természetesen voltak ezen kívül még sokan, akiket Isten felhasznált a tábor fejlesztése érdekében, akikért mind hálásak vagyunk. Az esti összejövetelen és a másnapi hálaadó napon is nagyon szépen szolgált a Varga Sándor testvér által szervezett alkalmi énekkar. Főként az idősebb korosztályt képviselők örültek a kedves régi karénekszámnak.

Az egész találkozást a szabad légkör, a hálaadás és a dicsőítés jellemezte. Nagyon sokat énekeltünk. A résztvevőknek alkalmuk volt megosztani élményeiket, és mindannyian gazdagodtunk az egymással és az Úrral való közösségben.

Azért imádkozunk, hogy a jövőben is Isten áldása legyen a táboron és mindazokon, akik ott dolgoznak. Hadd legyen még sokak részére a mennyi kapuja és az Úrral való találkozás helye.

Vasárnap tovább folytattuk az ünneplést a székelyföldről összegyűlt testvérekkel, az immár hagyománnyá vált hálaadó napon. Mindenért Istené legyen a dicsőség!

ERDŐ ENDRE

Fent: archív fotó a hajdani építőkről.
Lent: a szeptemberi találkozó résztvevői

Érselénden megnyílt a magyar roma imaház

„Szebb lett ez az imaház, mint gondoltuk” – mondotta Kőszegi Dániel a Keresztyén Cigánymissziós Alapítvány (KCA) vezetője, majd a Lk 12:32-öt idézve bátorított: „*Ne félj te kicsiny nyáj!*”. Ennek a kicsi roma közösségnek immár 24 tagja van. A szomszédos telken egy rozoga vályogházban gyűltek eddig össze. És az idén, csodával határos módon, öt hónap alatt készült el az új imaház.

Szeptember 18-án, egy napsütéses péntek délután tartották a megnyitóünnepélyt. A jelképes szalagot három szervezet képviselői vágta el: Rosemary Barrett a 4H-Magyar Misszió részéről, Kőszegi Dániel a KCA-alapítója és Gergely István lelkipásztor az RMBGYSZ elnöke.

Az ünnepélyes köszöntők sorában a KCA romániai ügyintézője, Bödő Zoltán lelkipásztor Salamon templomszentelő imáját olvasta fel: „*Nézz nyitott szemmel erre a házra éjjel és nappal*” (1Kir 8:29), és örömeinek adott hangot, hogy „kaput nyitott Isten a roma nép felé”.

Beszédet mondott Balácsi József érsemjéni polgármester. Példának állította a szép összefogást, és méltatta azt a változást, ami a roma gyülekezeti tagok életében végbement. Köszönetet mondott a baptista lelkipásztorok fáradozásáért, amit a roma emberek felemeléséért végeznek.

„Énekeljünk egy igazi cigány éneket, hiszen ez egy cigány imaház” – mondotta az ünnepség programját vezető Dan László, a KCA magyarországi ügyintézője és az énekvezetőgitaros Horváth József el is kezdte a „Most élem a legszebb éveimet” című éneket.

„Köszönt titeket a 134 éves testvéretek Nagyszalontáról” – kezdte üdvözlését a szalontai gyülekezet

pásztorja és a szövetség gazdasági alelnöke Kovács Gyula, és az Úr Jézusnak a feltamádása után a tanítványokhoz intézett szavait idézte: „*Békesség néktek!*” (Jn 20:19).

„Ahogy végig jövünk az utcán, azt látjuk, hogy ez egy igazán szép és modern épület” – mondotta köszöntőjében Dr. Kovács József szövetségi főtitkár, majd az 1Kor 6:19-20 alapján hangsúlyozta, hogy az imaház önmagában nem a végcél, ez azért épült fel, hogy abban Krisztus teste épüljön, hogy ne legyen senki önmagának való, önző, saját útját járó. „A gyülekezet tagjainak arra kell eljutniuk, hogy megváltozott új életüknek Isten legyen a lakója.”

Szót kaptak a „4H-Magyar Misszió” alapítói Bristolból: Eric és Rosemary Barrett. „Dicsőítjük Istent, mert mindez az ő munkája, hogy ebben az épületben az ő családja növekedjék” – mondotta Eric a Zsolt 66:5-öt hangsúlyozva: „*Jertek és lássátok Isten tetteit! Félelmesek dolgai az emberek között!*”. A 4H-Magyar Misszió sikertől angolai támogatókat megnyernie és az építőanyagokra összegyűjtötték a pénzt. Angliából 18 önkéntes jött Érseléndre, a megnyitó előtt tíz napon át festettek, csempét raktak, járdát öntöttek és elkészítették a kerítést.

A magyarországi KCA részéről az építkezést Illyés Csaba vezette, a misszió vállalta a szakemberek fizetését és az építkezéssel járó kiadások fedezését. A kőművesmunkákat a szaniszlói és érkörtvélyesi roma gyülekezetekből verbuválódott csoport végezte Horváth József vezetésével. A tetőszerkezetet a magyarországi Építő Követek hat önkéntes tagja állította össze június 2-4 között, a cserepet is ők rakták fel. Most, a megnyitóünnepségen a csoport vezetője, Békési Endre (a békési baptista

gyülekezet tagja) a Galatákhoz írt levél verseivel köszöntött: „Egymás terhére hordozzátok és így töltsétek be a Krisztus törvényét (Gal 6:2).

Hat éve pásztorolja Mihályfalváról Gál Győző a gyülekezetet. Amikor idekerült, már beindult egy kis közösség, de még nem volt egy alámerített tag sem, ezt követően 2004 júniusában merített be 13 személyt. Jöttek továbbra is az érdeklődők, és hogy megtanuljanak írni-olvasni a nyári vakációkban Balatonszemesről egy lelkipásztorfeleség és egy tanárnő segített az alfabetizálásban. Jelenleg is vannak barátkozók, és többen is kérik a bemeztést. „Hosszú volt az út az elgondolástól a megvalósulásig, és szinte hihetetlen, hogy van új imaházunk” – mondotta a megnyitóünnepélyen a lelkipásztor, és köszönetet mondott minden segítségért, külön is megemlítve azt a jóindulatot, amit a polgármesteri hivatal mutatott irányukba.

A záróbeszédben Gergely István lelkipásztor, a szövetség elnöke hangsúlyozta: „Egy csoda a mai válságos időben, és a társadalomban tapasztalható széthúzások közepette, hogy egy ilyen szép imaház felépülhetett.” Annak a kívánságának adott hangot, hogy folytatódjék a helyi gyülekezet missziója – Isten dicsőségére és az érseléndi roma emberek javára.

Sz. L.

„Csak Istennél csendesül el a lelkem”

Augusztus 5-én lányok és asszonyok gyűltek össze a biharpüspöki imaházban. A körülbelül 100 résztvevő 15 gyülekezetből érkezett – baptista, református és katolikus gyülekezetekből – és ez alkalommal is érezhettük Isten mérhetetlen áldását. Az együttléti jó hangulatát a közös ebéd is fokozta, amely mindannyiunknak alkalmat adott a kapcsolatok ápolására.

Papp Dezsőné Margitka köszöntötte a gyülekezetet, és kifejezte örömét és háláját a csendes nap alkalmáért. Az ApCsel 10:33 verssel üdvözölte az előadót, Dr. Kovács Gézáné Ildikót Budapestről, aki különböző szolgálatokat végez a nők körében, a Magyarországi Baptista Nőszövetség elnöke, és az *Isten törődik a nőkkel* c. tanulmány szerzője.

Az áhítaton

Már az imaórán tapasztalhattuk az Isten előtti csendesség átfomláló erejét, amikor felhívás történt arra, hogy legyünk készek meghallani és teljesíteni Isten ránk bízott feladatát (Lakatos Florica), hogy bármi történik, legyünk állhatatosak a hitben (Ferenczi Ilona) és legyünk engedelmesek Isten akaratát elfogadni (Fűzfa Andrea). Az alkalom egyik különleges része volt a közös imádkozás, amikor közbenjártunk azokért, akik még távol vannak Istentől, vagy nehézségeken mennek át. Felemelő érzés volt ilyen nagy létszámú női közösségben fohászolni ahhoz, Aki a szívek ismerője és gyógyítója.

Csomai Árpádné Piroska, református lelkésznő a 133. Zsoltár alapján szólt a jelenlevőkhöz, majd Nyári Jenőné Jácint bátorított, és emlékeztetett minket Isten mindenhatóságára.

A főelőadás

A csendesnap témája: Istenbe vetett bizalom. E téma meghatározó volt mind az imaalkalmakon, éneklésben, előadásokban és a személyes beszélgetésekben is. A délelőtti előadás alapigéje a 62. Zsoltár *„Csak Istennél csendesül el a lelkem”*. Isten végtelen szeretetét és törődését éreztük ezen a napon is Kovács Ildikót hallgatva, nemcsak az isteni üzenet tartalmának köszönhetően, hanem bizalma és kedvessége őszinte megnyilvánulásaiban.

Az ima mélységéről

Délután az ima mélységéről, és személyes tapasztalatokról hallhattunk. Nem hiába bátorít a zsoltáriró arra, hogy *„öntsétek ki előtte szíveteket!”* Az imának felszabadító, békét adó ereje van, mert amikor imádkozunk, a szent

Istennel, a Királlyal vagyunk közvetlen kapcsolatban. Megtapasztaltuk már az imának azokat a formáit, amelyeket Pál apostol említ: kérés, könyörgés, esedezés? Felfigyeltünk-e már Eszter királyné megfontolt lépéseire, aki előbb felkészült és bement a király elé, majd kegyelmet kért tőle, és aztán esdekelt népe életéért?

Csendre és alázatra van szükség ahhoz, hogy Istennel beszélgethessünk. Legyen félretett időnk az Úrral való találkozásra, amikor Ő és Én vagyok csak! Isten várja szeretett gyermekeivel való találkozását! Ám ez a nagy hitet, kitartást, hálás szívet és magasztalást is magában hordozza.

Leírhatatlan megnyugvást szerez, amikor odaborulhatunk az irgalmas, kegyelmes, szerető Isten lábaihoz, és elmondhatjuk neki örömeinket, fájdalmainkat, elmondhatjuk, hogy „Atyám, én szeretlek!” Álljunk az Úr elé, hogy Ő megvizsgáljon és szent keze formálja ki bennünk az Ő akaratát.

Áldott legyen az Úr, mert imáinkra válaszolt, és együtt lehettünk testvérnőinkkel, akiket Isten csodálatos módon segített át különböző próbákon, és mi most épülhettünk, erősödhattunk általuk.

ELEKES KRISZTINA

A püspöki női csendesnap derűs zárómozzanata: köszönetnyilvánítás az előadónak.
A fotón balról Kovács Ildikó, jobbról Papp Margitka.

A délelőtti előadásban Kovács Ildikó testvérnő életünket az időjáráshoz hasonlította: hol napsugarak ragyognak, hol pedig vihar tépáz, de nekünk menedékünk van a viharban, Isten akkor is Úr a mi életünkben.

Mai anyagi, rohanó világunkban drága érték a belső békesség, és ahogyan Dávid is mondta, csak Istennél lelhető ez, bár az ő életében is voltak mélypontok, tudta, hogy Isten nem engedi az övét sokáig ingadozni.

Nem az a különbség Isten gyermekei és az Isten nélkül élők között, hogy az egyiket nem éri a vihar, hanem az, hogy Isten az övét megtartja! A viharok minket sem kerülnek el, de ezáltal közelebb kerülünk a mi Édes Atyánkhoz. Az Istenbe vetett bizalom nem zárja ki azt, hogy megtörték legyünk az Úr előtt. Ne feledjük: Isten előtt kedves a töredelmes lélek! Nehéz időszakokban, amikor a hitünk van megpróbálva, mit sugárunk szereteteink, ismerőseink felé? Mit hordoz az életünk, csüggedést, félelmet, vagy reménységet? Tudunk-e hitelesen bátorítást mondani másoknak: „Bízzatok Benne, ti népek”?

Ilyenkor emlékezzünk vissza és emlékeztessünk másokat a kegyelmes, szép napokra, amikor Isten megsegített! Nemde arra van szükségünk, aki Úr a gazdasági válságon, egészségi, érzelmi válságon? Hozzuk őszintén Isten elé problémáinkat, és tegyük le az Ő oltárára, hogy javunkra fordíthassa a nyomorúságot!

Jubileumi és hálaadó ünnepély

Kezdő üdvözlés

Király Tibor szilágyballai lelkipásztor kezdte meg imával a jubileumi és hálaadó ünnepélyt, ezt követően Budai Lajos lelkipásztor, a zilahi missziókerület elnöke üdvözölte a megjelenteket: „Azért jöttünk el ide, hogy a mi hatalmas Istenünknek dicsőséget adjunk, és hálát mondjunk azért, hogy 400 éven keresztül vezetett, segített és gondoskodó szeretetével átölelt. Őt szeretnénk ünnepelni. Minden énekkel és szolgálattal az ő hatalmára szeretnénk felhívni a figyelmet.”

Az ünnepély résztvevői Szilágy megye baptista gyülekezeteiből jöttek, valamint Szatmár és Máramaros megyéből, sőt a tengeren túlról is – Kanadából és Észak-Amerikából. Az összevont énekkar Zilah és környéke gyülekezeteinek énekeseiből állt össze. A vendégek sorában ott volt Seres Dénes RMDSZ-képviselő, Pop Imre krasznai polgármester, Daniciuc Nicolae, a zilahi Speranta román baptista gyülekezet lelkipásztora.

A zilahi sportcsarnok

A városba bevezető főút mentén, majdnem a központban fekszik a sportcsarnok. Egyetlen, lineárisan terjeszkedő nézőterén ezer ülőhely van. Jóval a délután 4 órai kezdés előtt a tribün teljesen megtelt, úgyhogy a játéktérre mobil székek kerültek, amelyeken négy csoportban mintegy háromszáz hallgató kapott még helyet. A szónoki emelvény jobb oldalán ült a kétszáz tagú énekkar.

A vendégek jókívánságai

„Új idők járnak, és a baptista gyülekezetek felismerték az új lehetőségeket” – mondotta Seres Dénes képviselő, megemlítve, hogy számos imaházmegnyitó, vagy jubiláló ünnepségen vett már részt. Mondhatni, hogy „a baptista gyülekezetek

értékhozói lettek a Szilágyságnak, ezért nagyra kell értékelnünk mindazt, amit önök tettek”.

Daniciuc Nicolae lelkipásztor bemutatta az öt éve alakult gyülekezetét, méltatta a magyar testvérekkel való együttműködést, majd elismerően szólt az elődökről: „A román baptista gyülekezetek részéről köszönetemet fejezem ki, hogy több mint száz évvel ezelőtt a német és magyar testvérek átkeltek a határokon és elhozták eme tájakra az evangéliumot.”

A történelmi visszatekintés

„Egy kicsiny kezdetből egy nagy nép jött létre” – mondotta történelmi visszatekintésében dr. Kovács József szövetségi főtitkár. „Több mint 110 millióan vagyunk baptisták. Egy olyan felekezet, amelynek nem volt a pártján sem király, sem törvény, sem parlament, (elődeink) üldözve voltak, háttérbe szorítva, de Isten mégis hatalmasan megáldott bennünket, és így a baptisták ma a világon az egyik legjelentősebb történelmi protestáns felekezet.”

A másik terjedelmes ismertetőt Borzási Pál lelkipásztor olvasta fel. Cserepka János nemzetközi híró munkássága szorosan kapcsolódott a Szilágysághoz és azon belül is különösen Ballához.

A '60-as évek ébredésének egy még élő tanúja szólt ezután. „Hol lennénk, ha nem jött volna az ébredés?” – tette fel a kérdést Szilágyi József kémeri gyüle-

kezeti vén, majd hangsúlyozta: „Ma is nagy szükség van a megújulásra”.

Rövid keresztmetszet a máról

„Bátor imaházépítők”, valamint „A 70-es és 80-as évek zilahi ifjúsági találkozói” témák végül is elmaradtak, Bándi Sándor egrespataki lelkipásztor és Elekes Sámuel zilahi diakónus önkéntesen átadta helyét a jelenünkről szólóknak. A roma emberek megtéréséről Fogarasi Dezső ákosi gyülekezeti vén beszélt, az ifjúság hangját Szabó Szilárd teológiai hallgató szolgáltatta meg. Ezenközben a szilágysámsoni ifjúsági kórus és a szatmárnémeti gyülekezet gyerek- és ificsapata adott elő énekszámokat Szabó Csaba, illetve Kovács Barna vezetésével. A nagy énekkart is több karmester dirigálta: Szabó István (Kémer), Kulcsár Efraim (Perecsen), Deák Csaba (Nagyfalu), Budai Attila (Bagos) és ifj. Bákai Tibor (Perecsen). A közös éneklést Borzási István lelkipásztor vezette. Kezdet előtt a sportcsarnok melletti téren egy kisebb összevont fúvószenekar hívogatott.

A záróigehirdetés

hét óra előtt egy perccel ért véget. Gergely István szövetségi elnök a mottót is adó 126. Zsoltárt vette alapul. „Gratulálok a zilahi missziókerületnek, hogy ezt a szép konferenciát megszervezték” – mondotta bevezetésképpen. Befejezésül ezt a felhívást intézte a résztvevőkhöz: „Érzitek testvéreim, hogy milyen felelősen és odaszánt étellel szolgálták elődeink, Krisztusnak hitharcosai, az evangélium ügyét? Isten most minket hív. A kérdés az, hogy ebben a demokráciában lesznek-e magvető emberek, akik minden ellenszél és kísértés-támadás ellenére viszik Isten igéjét!” – SZILÁGYI LÁSZLÓ

Vékás Zoltán lelkipásztor Spurgeon-díjas

Jubileumi konferenciát tartottak a magyarországi baptisták a Tahi-táborban augusztus 23-án, vasárnap. Délelőtt Bereczki Lajos debreceni lelkipásztor hirdetett igét, Vékás Zoltán erdélyi és Nyúl Zoltán vajdasági lelkipásztor bizonyágtétellel szolgált. Az ebédszünetben sokszínű program volt, bemutató tartott a Baptista Szeretetszolgálat nemzetközi mentő csoportja. Délután dr. Mészáros Kálmán egyházelnök a nemzeti ünnep alkalmából a magyar történelemről és a nemzet születéséről beszélt. Az igehirdető Tomas Kriska, a Szlovák Bapt. Szöv. elnöke volt. Az egyház elnöksége átadta az idei *Spurgeon-díjakat*: Révész László (1933), volt alelnök és Vékás Zoltán szatmárnémeti lelkipásztor a kitüntetett. Az Országos Tanács évente ítéli oda a díjat egy-egy kiemelkedő életpályát bejárt testvérnek.

A díjátadás pillanata: Mészáros Kálmán (balról), Papp János missziói igazgató (háttul), Vékás Zoltán és Mészáros Kornél főtítkár (jobb szélen).

– A DÍJ ÁTADÁSÁNAK LAUDÁCIÓJA –

Vékás Zoltán (1949) szatmárnémeti baptista lelkipásztornak, a határon túli magyarság körében végzett hűséges gyülekezeti és közegyházi munkássága, valamint a romamisszó területén kifejtett eredményes szolgálatai elismeréseként a Magyarországi Baptista Egyház Országos Tanácsa a baptizmus elindulásának 400. jubileumi évében a Spurgeon-díjat adományozza.

Vékás Zoltán testvér hívő szülők gyermekeként 1949. január 4-én született a Hargita megyei Kisgalambfalván. Felsőbb iskoláit Brassóban végezte, ahol a szülői háztól távol, a gyülekezet családjában jutott döntésre Jézus Krisztus mellett. 1967-ben Ilonka István brassói lelkipásztor merítette be hitének vallomására. Kezdetben civil foglalkozásként egy autógyárban dolgozott szerszámlakatosként, majd a középiskola elvégzése után mint műszaki rajzoló.

Már 1971-től munkált benne a gondolat, hogy teljes időben a lelki munkára szánja az életét. 1974-ben kérte a gyülekezet támogatását és így alakult ki benne a bizonyosság, hogy az Úr szólójében van a helye. Négy éven át tanult a Bukaresti Baptista Teológiai Szemináriumban. Az ott töltött évekre úgy emlékszik vissza, mint amelyek nagy áldást jelentettek számára. Tanárainak és évfolyamtársainak komoly hívő élete arra ösztönözte, hogy újra értékelje elhívását. Ekkor nyert teljes bizonyosságot és békességet, hogy jó úton halad a szolgálat felé és hogy Isten használni kívánja őt a misszióban.

Már másodéves

teológus diák korában meghívást kapott a vajdahunyadi testvérektől, hogy legyen a lelkipásztornak, de választ csak a negyedik év végén adott, ám a vajdahunyadiak kitartóan vártak rá.

A szeminárium elvégzését követően kötött házasságot a székelyföldi Gidó Erzsébettel és együtt kezdték el áldásos lelkipásztori szolgálatukat Vajdahunyadon és Lupényban. 12 éven át dolgoztak a körzetben és ezalatt lelki és anyagi vonatkozásban egyaránt fejlődött a gyülekezet. Lelkipásztorkakást és temetőhelyet is vásároltak. Akik még emlékeznek a régi rendszer szorításaira, tudhatják, mit jelentett akkor lelkipásztorkakást, temetőhelyet vagy imaházat vásárolni. Lelkipásztori munkája során sokat utazott, az akkor ismeretes ún. „alkalmival”. Ezt is természetesen bizonyágtétellel, lelki beszélgetésekre fordította, mert a legfőbb célja az evangélium továbbadása volt. A vajdahunyadi évek alatt, mint sok más lelkipásztort, őt is zaklatták a szekuritáté emberei, faggatva őt a gyülekezeti munka, az ifjúság és a vendégek látogatása felől. Ezekből a harcokból megalkuvás nélkül, Jézus Krisztusról vallást téve került ki mindig. Vajdahunyadi évei alatt három ízben is továbbképzésen vett részt a Rühlikoni

Nemzetközi Baptista Teológiai Szemináriumban.

Az 1990-es év nem csak az ország életében, hanem a Vékás család számára is változást hozott. 1990-ben elfogadva a szatmárnémeti gyülekezet hívását új munkába kezdett.

Áldott emlékü Bartha István lelkipásztort váltotta a szolgálatban.

Nemsokkal ezután kezdte el missziói munkáját az ákosi cigányok között, amely azóta számottevő missziói ágga alakult. 2001-ben kápolnát építettek és a misszió más területekre is kiterjedt. Mezőteremen és Sándorhomokon is roma gyülekezetek alakultak. Szolgálati alatt tekintélyt szerzett Szatmárnémeti város vezetői előtt is. Jó híre van a településen a baptistáknak.

Az 1989-es forradalom után ismét megalakulhatott a Romániai Magyar Baptista Gyülekezetek Szövetsége. Fontos szolgálatokat vállalt az országos misszióban is, így a szövetség elnökségi tagjaként kommunikációs alelnökként szolgált és rendszeresen képviselte az erdélyi baptistákat az Európai Baptista Szövetségben és a Baptista Világszövetség főtanácsulésein. 12 éven át szerkesztette a 1990-ben újrainduló Szeretet c. lapot. Testvérünk ma is a Szövetség Tanácsának tagja.

Az idén hatvan éves Vékás Zoltán eddigi életpályájáról nyilatkozva elmondta: „Legfőbb céloom az evangélizálás, a lelkek megnyerése Krisztusnak. Számomra kitüntetés, hogy Isten beengedett aratásába, sőt munkát bízott rám.” Arról beszélt, hogy lelkipásztori munkája során lelkesítették és erősítették őt Isten odaszánt életű szolgálóinak életpéldái. Nem csak a bibliai nagy elődök, hanem az egyháztörténelemből ismeretes személyek is. Különösen nagy tisztelettel és empátiával viseltetik C.H. Spurgeon iránt, akinek megismerve nagyhatású szolgálatát így imádkozik: „Ó, Uram, adj sok XXI. századi Spurgeont!”

A 400 éves baptista világmisszióba Vékás Zoltán lelkipásztor munkássága is beletartozik. Legyen ezért dicsőséges Istennek. Munkásságát értékelve adományozzuk ma számára a Spurgeon-díjat.

MAROSI NAGY LAJOS

BEMERÍTÉSEK

Szabadtéri bemerítés Bölönpatakon – Augusztus 12-20. között a baróti körzet fiataljai és barátai Bölönpatakon sátoroztak. A táborozási hét keretében, 16-án vasárnap bemerítést is tartottunk. Német Lajos testvérünk Bölönből és Tóth Irma testvérnőnk Ürmösről vállalta nyilvánosan is Krisztus követését a bemerítésben. Az istentiszteleten Erdő Zoltán (fotón balról) és Cséki Barna diakónus testvérek buzdítottak hálaadó imára, az igét Erdő Endre testvér hirdette, a bemerítést Győrfi Elek Tóbiás (fotón jobbról) helybeli lelkipásztor végezte. Az alkalom ünnepélyességéhez hozzátartozott a baróti énekkar és a táborozó ifjúság szolgálata. Hálát adunk Istennek, hogy népes gyülekezet előtt szólhatott az evangélium. **Gy.E.T.**

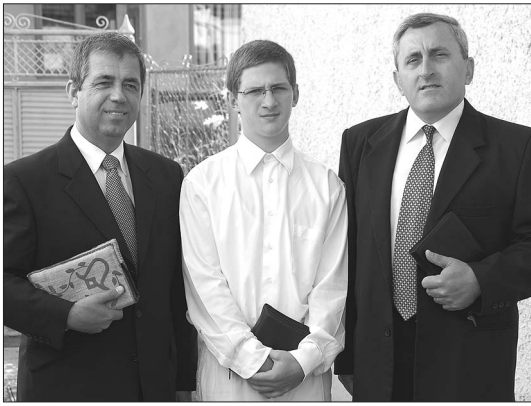
Csernáton – Örömmünnet szerzett az Úr augusztus 30-án a gyülekezetnek és a körzetből jött testvéreknek, hallgatóknak, amikor a helyi gyülekezetből két fiatal – Rákosi Alpár és Fegyver Gyöngyvér – tett bizonyosságot arról, hogy miként nyertek bűnbocsánatot és fogadták Jézust a szívükbe személyes megváltóknak. Az áhítat után Székely Béla kiskapusi lelkipásztor a 2Kor 5,8-17 alapján hirdette az igét. A bemerítést Kiss Zoltán a gyülekezet lelkipásztora végezte. „Töltsd be őket hittel, bátorsággal, erővel és Szentlélekkel” – hangzott a két lelkipásztor imája az új tagok életére. Kívánjuk, hogy az Úr áldja és őrizz meg őket mindvégig. **Fegyver Árpád**

Homoródalmás – Több évtizedes szünet után, augusztus 30-án megmozdult a víz Homoródalmáson. Két fehér ruhás vallotta meg hitét az alámerítés által: Fazakas Leonárd Géza és Boldizsár Emma. Az igét Borzási Gyula lelkipásztor testvér hirdette az ApCsel 16:11-15 alapján. Sokan eljöttek a körzetből és a faluból is velünk együtt örülni. Hálaság vagyunk Istennek, hogy kihívta a világból és megváltotta ezeket az embereket. Kívánunk nekik sok erőt és kitartást az Úr Jézus követéséhez. **S.A.**

Sarmaság – Ausztus 30-án Sarmaságon öt fehér ruhás tett nyilvános bizonyágtételt a népes gyülekezet előtt Jézus Krisztusban vetett hitéről. Isten ígéjét Király Tibor szilágyballai lelkipásztor hirdette a 2Kor 5:1-20 alapján. A fehér ruhások (a fotón balról jobbra): Varga Melinda, a Varga Miklós házaspár a sötétségből, az ördög fogságából szabadult a Jézus Krisztusban való hit által. Dakó Tibor (Lompért) igen sok szenvedés és megpróbáltatás közt kereste élete értelmét, míg végül Krisztusban megtalálta. Nagy József hívó szülők gyermekeként kapott kegyelmet az új életre. Balogh Norbert többszöri megszólítás után engedett a mennyei hívásnak. Az énekekkel, és a környékről összegyűlt ünneplő gyülekezettel együtt dicsőítettük az aratás Urát, aki megáztatta vetésünket és adott lelki aratást. Ő tartsa meg fiatal plántáit, hogy áldottá és áldássá legyenek! **Péter István**

Sepsiszentgyörgy – Örömnep volt szeptember 20-án a sepsiszentgyörgyi gyülekezetben: Kiss Sámuel tett bizonyosságot megtéréséről és megváltozott életéről, hogy a bemeztésben is engedelmeskedjen Urunk rendelkezésének (Mk16:15-16). Erre a két alapigére építette ünnepi prédikációját Borzási Gyula lp. Majd Kiss Zoltán, a sepsiszentgyörgyi gyülekezet lelkipásztora merítette be fiát, ellátva őt nemcsak az új tagnak kijáró buzdítással, hanem apai jó tanácsokkal is. Délután gyülekezetünk legújabb és legfiatalabb tagja közösségünkkel és vendégeinkkel együtt vett úrvacsorát. Kiss Zoltán lelkipásztor és Borzási Gyula, a Hargitai Keresztyén Központ igazgatója tartalmas előadásban vezetett végig a baptizmus keletkezésének és több évszázados történelmének eseményein. Hithőseinkre emlékezve bátorító példát kaptunk a hitben való kitartásra és szolgálatra. *Gyenge Gabriella*

Nagyvárad-Rogériusz – Áldott legyen az Úr neve, hogy munkálkodik a Nagyvárad-rogériuszi gyülekezetben. Ebben az évben már a harmadik bemeztési ünnepélyt tartottuk július 26-án, amikor egy házaspár és egy fiatal testvérnő tett bizonyosságot az Úr hatalmas kegyelméről, és arról a munkáról, amit az Úr végzett az életükben. Igét hirdetett Kiss Zoltán sepsiszentgyörgyi lelkipásztor a Jel 7:9-17 alapján. A bemeztést Simon József helyi lelkipásztor végezte.

Az Úr áldja meg gyülekezetünk új tagjait! A képen láthatók balról jobbra: Simon József, Barcsa Gábor, Barcsa Gréta, Titi Rebeka, Szabó László és Kiss Zoltán. *Szilágyi Anita*

Zilah – Bemeztési ünnepély volt Zilahon augusztus 30-án, amikor újból átértük az Úr jelenlétét. Az ünnepi istentiszteleten Simon József és Püsök Dániel lelkipásztor testvérek szolgáltak igével. Nagy számú hallgatóság gyűlt össze, jó volt hálát adni a 19 fehér ruhással együtt Isten megtisztító munkájáért. *A fotón balról jobbra (első sor):* Budai Lajos lp. Dobai Imola, Tóth Hannelore, Lakatos Júlia, Nagy Henrietta, Benedek Gizella, Tölgyi Sándor, Elekes Sámuel diakónus. Középső sor: Gál Artúr, Barta Arnold, Bándi Eliza, Szeredai Renáta, Mátyás Csilla, Tötös István és Tünde, Hirickó Magdolna, Dobai Levente. *Hátsó sor:* Lakatos Paula, Gál Annamária, Lukács Norbert, Boda Tibor. Négyen voltak, akik a világból tértek meg, a többiek gyülekezetünkben nevelkedtek, de nekik is megadatott az újjászületés. Imádkozunk új testvéreinkért, hogy növekedjenek Isten szeretetében. *Budai Lajos lp.*

Kész a belső szabályzat – véglegesítése a Kongresszusra vár

A lelkipásztori kar az áhítaton

Gerhardt du Toit

Isten gazdag kegyelméből ismét összeült szövetségünk elnöksége Nagyváradon szeptember 23-án. Többek között örömmel hallgattuk meg a teológiai tanulmányokra jelentkezőket. Majd a tanácsunk színes beszámolókat hallgatott meg és foglalkozott a szerteágazó folyó ügyeinkkel. Másnap

lelkipásztori karunkat imára hatásosan buzdította Gerhardt testvér Dél-Amerikából. Aztán átfésültük a készülő belső szabályzatunk második felét, sőt be is fejeztük azt. A véglegesített változatát a soron levő kongresszusunk fogja megvizsgálni és jóváhagyni. V.G.

Teológusainknak is elkezdődött a 2009/10-es tanév

Az első két sorban a megnyitón jelen levő teológiai hallgatók

Három új diák kezdte meg tanulmányait a 11 eddigi hallgató mellett. Október 11-én, vasárnap délután, a nagyvárad belvárosi gyülekezetben volt a tanévnyitó. Az ünnepség programját Giorgiov Adrián helybeli lelkipásztor és teológiai dékán vezette. Igét hirdett Borzasi István szilágyperecseni lelkipásztor és teológiai tanár – a 2Sám 6:1-16, 20-23 alapján az Istennek tetsző buzgóságról szolt. A diákok közül Simon András és Incze Zoltán szolgált bizonyágtétellel, a gyülekezet ifjúsági énekkara Szász Imre irányításával énekelt. „Legyetek jó példák az Isten előtti meghajlásban, mert akkor reménységünk van arra, hogy a jövő nemzedék is meghajol az élő Isten előtt” – mondotta köszöntőjében a diákoknak Bálint Pál kolozsvári lelkipásztor, a szövetség teológiai oktatásának felelőse. Sz.L.

I. BAPTISTA FÚVÓSTALÁLKOZÓ KRASZNÁN

Kraszna központjában gyülekeztek, szeptember 26-án, szombat reggel 10 órakor. A közös zenélés után a 12 zenekar a közeli futballpályára vonult, és a nézőtérrel szemben egy óriási félkör mentén foglalt helyet. A hivatalosságok köszöntői, áhítat és az igei üzenet meghallgatása után következett az együttesek bemu-

takozása. Közös is játszottak, a 300 tagú nagy zenekart Petkes Lőrinc és Dimény Sándor krasznai karmesterek vezényelték, befejezőkor Bokor Barnabás zenetanár. Az ünnepség végén, délután öt órakor a zenekarok diplomát és emléklapokot vehettek át. (Az eseményre szeretnénk még visszatérni.) – Sz. L.

Baptista történelmi helyek meglátogatása

Európa különböző országaiból majdnem ezren gyűltek össze július 24-26. között az amszterdami RAI-konferencia központban. A baptista mozgalom 400. éves évfordulójára az Európai Baptista Föderáció szervezte az ünnepséget.

(Októberi számunkban megjelent
élménybeszámoló 2. része)

A konferencia második napjának délutánján különös „városnézésben” volt részünk. Csoportokba verődve meglátogattuk azokat a helységeket, épületeket, amelyek kötődnek a baptista történelem első éveihhez.

Az angol református templom

A templom Amszterdam Begijnhof negyedében van és 1419-ben épült.

Singelkerk, mennonita gyülekezet istentiszteleti helye (bejárata a templomtól balra 2. kapu), ahol az angol menekültek testvérekre találtak.

Miután a reformáció idejében a város kitiltott minden reformátustól eltérő felekezetet, a templomot bezárták. Amikor az Amszterdamba menekült angolok istentiszteleti helyet kértek maguknak, a városatyák átadták nekik az épületet. Az első istentiszteletet 1607-ben tartották, nem sokkal azelőtt, hogy John Smyth és Thomas Helwys csoportja megérkezett. Ők is ebbe a templomba jártak Hollandiai tartózkodásuk elején. Itt heves hitvitákra került sor az ide járó nonkonformisták között, amelyekben Smyth és Helwys hite kikristályosodott.

Cikkirónk családjával a Jan Munter-pékség előtt.

Jan Munter pékség

A Bakkerstraat (Pékség utca) és a Amstelstraat sarkán volt Jan Munter flamand menonita üzletember péksége, amit a Kelet Indiai Társaságtól (East India Company) vásárolt. Ebben a pékségben dolgozott és gyűlt istentiszteletre a Smyth csoport és itt alapították meg az első baptista gyülekezetet 1609-ben.

Singelkerk belülről

A Bakkerstraat ma is megvan, de az épület helyén ma egy vendéglő található.

A mennonita Singelkerk

A Smyth csoport csatlakozott az amszterdami flamand mennonita gyülekezethez. A mennoniták az anabaptisták evangéliumi szárnyának utódai voltak és a velük való kapcsolat adja meg az anabaptisták és a baptisták közötti hitelvi (nem történelmi folytonosság) hasonlóságot. A templom nem látszik az utcáról; közönséges kereskedő ház kinézete van, mert a mennoniták nem akarták magukat kitenni üldözőik ellenszenvének. Hollandiában, abban az időben több ilyen „rejtett templomot” építettek. A Singelkerk folyósóján található egy plakát, amely az anabaptisták családfáját ábrázolja. Tanítóik között található John Smyth neve is.

A Nieuwe Kerk (Új Templom)

A város központjában épült 1408-ban. 1814-től a holland királyok temetkező helye lett, de azelőtt sokan használták erre a célra. A templom temetkezési nyilvántartásában szerepel John Smyth neve. Nem lehet tudni, hogy őt a templomba, vagy annak egy temetőjébe helyezték nyugalomra.

„Emlékezzetek meg a ti előjáróitokról, a kik szólották néktek az Isten beszédét, és figyelmeztvén az ő életük végére, kövessétek hitüket.” (Zsid 13:7)

KOVÁCS JÓZSEF

Nieuwe Kerk (Új Templom). Ebben a templomba, vagy valamelyik temetőjébe volt eltemetve John Smyth.

„Az utódok szabadságáért adták életüket”

Október 6. a nemzeti gyásznapi üzenete – 160 éve végezték ki az aradi vértanúkat.*

A gyertya halvány fényénél komor férfi hajol a papírlap fölé – levelet ír szeretett feleségének: „Engedj meg, drága Elizem, ha az életben valaha fájdalmat okoztam neked! Most már nem hallgatom szavadat, de szívem azt súgja, hogy megbocsátasz. És óh Istenem! hát szeretett gyermekeim!... Neveld föl őket az Úr félelmében és jó emberekké! Én már nem örökölhetem fölöttük... Ah! Kezeimet még egyszer tehetném áldólag fejükre! Ah, csak még egyszer pillanthatnék szemeikbe! Talán jobb így! Teljesedjék az Úr akarata!” Leiningen-Westerburg Károly tudta jól, hogy még néhány perc, talán egy óra, és tizenkét társával együtt kivégzik, mint egy alávaló bűnözőt.

Az aradi várbörtönben Lázár Vilmos is levelet írt: „Adj gyermekeink mindegyikének, ha kilép a világba, egy emléket tőlem, élő jelül annak, hogy az, aki becsületesen és tisztán élte egész életét, nyugodtan bír meghalni, ha ártatlanul is – mint én.” Amint bevégezte feleségének szánt sorait, Leiningen sógorához is intézett egy rövidke üzenetet: „Írj nyomban Claire-nek, talán elmehet Pozsonyba a szegény Liza gyámolítására az ő nehéz keservében, hisz a testvéri könnyük bizonyára a legjobb vigaszt nyújtják neki. Éppen most szenvedtek ki közülünk négyen, még visszahangzik szívemben a lövések zaja. Most mireánk kerül a sor, még egyszer Isten veled! Egy jobb hazában viszontlátjuk még egymást – Isten áldjon meg minden nyájatokat, derék bajtársaim. Isten veletek! Isten veletek!”

A tizenhárom aradi vértanú történetét és neveit gyerekkorom óta ismerem, de most, mikor haláluk 160. évfordulójára emlékezve újra elolvastam naplóikat, leveleiket, eddig nem tapasztalt borzongás futott végig rajtam. Jellemük, elszántságuk lelket nemesítő példa volt népünk számára több, mint másfél évszázadon át, ami alatt igencsak nagy szükség volt az egyenes gerincre, bátor kiállásra. A tábornokok közül nem volt mindegyik magyar, és egyik sem volt baptista, és nem tudjuk biztosan,

melyiknek milyen kapcsolata volt az élő Istennel. Nem az evangélium hirdetéséért, Krisztus nevéért kerültek börtönbe, hadi törvényszékre, majd bitófára vagy kivégzőosztag elé. Miért emlékeztek meg róluk mégis sok éven át a magyar baptista gyülekezetekben október 6-án, és miért emlékezett meg e tragikus eseményről évről-évre központi lapunk, a Szeretet októberi száma? 1939-ben az aradi börtön egyik cellájában raboskodva miért írta le ifj. Bordás István, a Szövetség titkára „Az Aradi Tizenhárom” című verset? A 24 soros vers 1941-ben, a Kürt októberi számában meg is jelent.

Mint tudjuk, az 1848-49-es forradalom és szabadságharc a sok győzedelmes csata és jelentős eredmények ellenére megbukott. Görgey Artúr '49 augusztus 13-án Világosnál, az osztrákok segítségére siető cári csapatok előtt letette a fegyvert. Ezt követték a megtorlás szörnyű évei: a szabadságharc vezető személyiségeit, akik életben maradtak, és nem menekültek el, hadbíróság elé állították. Legtöbbjüket kivégezték. Az aradi tizenhárom elítélése lényegében még a császáriak követte jogelveknek sem felelt meg – a cél az elrettentő példa statuálása volt. 1849. október 6-án, a bécsi forradalom és Latour osztrák hadügyminiszter halálának első évfordulóján golyó általi halállal halt meg az aradi vár közelében Kiss Ernő, Dessewffy Arisztid, Schweidel József és Lázár Vilmos.

A másik kilenc tábornokra (Aulich Lajos, Damjanich János, Knezich Károly, Láhner György, Leiningen-Westerburg Károly, Nagy Sándor József, Pöltenberg Ernő, Török Ignác, Vécsey Károly) kötél várt.

Miért kell nekünk most ezzel foglalkoznunk? Azért, mert ezek az emberek az utódok szabadságáért, a mi szabadságunkért adták életüket. Lelki szabadságot nem adhattak, mert erre egyedül csak Jézus Krisztus képes, de mi is részesei vagyunk annak a történelemnek, aminek kialakulásában őket használta az Isten. Mi nem szégyelljük a történelmünket, és nem szégyelljük, hogy igazi jellemek, egyenes gerincű emberek jártak előttünk. Irányi Dániel, a felszabadított pest kormánybiztosa (aki később elszántan pártfogolta a baptista

felekezet állami elismertetésének ügyét az országgyűlés előtt), így jellemezte Aulich Lajost: „...komoly férfi volt, akinek katonás magatartása, megfontolt beszédje tiszteletet és bizalmat gerjesztett. Én bennem legalább mindjárt az első találkozásunk után ezeket az érzéseket keltette. S ezt a véleményt táplálta felőle a kormány maga s az egész hadsereg. A megtestesült kötelességtudás és jellemzilárdság volt, egyéb hadvezéri tulajdonait nem is említve.” Ez jellemezte a többi vértanút is.

Tudnak-e ilyen bizonyosságot tenni rólunk, mai baptistákról szomszédaink, munkatársaink? Elmondják-e, hogy egyenes emberek, kötelességtudók, megbízhatók vagyunk? Ha a tábornokok közül nem is volt mindegyik igazi hívő, emberségükben mindenképpen követendő példák. Ha magunkba szállunk és őszinték vagyunk, van mit tanulnunk tőlük, pedig mi nem egyik-másik hadsereg, hanem Jézus Krisztus katonáinak tartjuk magunkat! Csak a hiteles keresztyén élet tud hatékony lenni, és csak akkor tudjuk teljesíteni küldetésünket, ha Isten és emberek előtt tiszta lelkiismeretünk van mindenkor.

Az aradi vértanúk tudták, hogy harcuk és haláluk előbb-utóbb gyümölcsöket fog teremni. A végsőkéig kitartottak e hitük mellett, és nem hátráltak meg a kötélről, golyótól. Nem dicsőséget, nem pénzért küzdöttek. Mi, akik egy komolyabb pofonra sem voltunk méltók a Krisztusért, könnyen állíthatjuk őket Fischer András, Hubmayer Baltazár és a többiek mellé hasonlítgatásképpen – de az igazi hívő ember nem lehet elfogult, hanem kész tanulni abból, ami nemes, ami tanulható, és értékeseknek tartja saját népe, saját felekezete történetének valódi értékeit. Így érti meg jobban az őt körülvevő világot, így nemesedik a jelmeze, és így lesz hatékonyabb a szolgálata is.

Október 6. a magyar nemzet gyásznapja. Azok számára, akik életébe igazi szabadságot hozott a feltámadott Jézus Krisztus, a hálaadás és az öröm napja is.

KISS LEHEL

* Az októberi számra terveztük a fenti cikket, ami el is készült idejében, viszont egy sajnálatos technikai hiba miatt az írás nem érkezett el a szerkesztőségbe. Most, ha megkésve is, de fontosságáért adjuk olvasóinknak. (A szerk.)

DIÓSZEGI KÖRZET – Ebben az évben több alkalommal is szembesültünk az igei igazsággal, amely azt mondja, hogy az emberi élet olyan múlandó, mint a fű virága.

Április 15-én éppen az új imaház alapját öntöttük Csokalyon, amikor az a váratlan és szomorú hír ért minket, hogy a kis gyülekezet egyik alapos tagja, **Csordás Rozália** testvérnő hirtelen halállal az örök hazába költözött. 69 évet kapott Teremtőtől. A gyászistentiszteleten Fazakas György lelkipásztor hirdette a vigasztalás ígését az 1Móz 50,24 alapján, majd Mátyás Árpád református lelkész és id. Zsisku Lajos nyugalmazott lelkipásztor is bátorították az összetört szívűeket.

Április 21-én Félégyházáról kaptuk a hírt, hogy **Gombos Gyula** testvérünk az Úrhoz költözött, kevéssel azelőtt, hogy betöltötte volna a 97-ik életévét. Hosszú élete folyamán sok nyomorúságot látott, megjárta a háborút és a hadifogságot, megérte egyetlen leánya halálát is. Isten áldott embere volt azonban, aki hosszú évtizedeken keresztül mint avatott munkás szolgált a félégyházi gyülekezetben. Alázatos, de határozott életvitele és szolgálata példaértékű sokak számára. A gyászistentiszteleten olvasott ige, a 2Tim 4,7-8 neki is személyes hitvallása volt. Az ígét szolták Fazakas György, Zsisku Lajos, Szabó Mihály lelkipásztorok, valamint Szabó Zsolt református lelkész.

Május 9-én újból gyászistentiszteletre gyűltünk össze Diószegen, mivel **Horváth Juliánna** testvérnő 84 évesen elköltözött hosszú betegeskedés után a jobb hazába. A vigasztalás ígését Fazakas György és id. Zsisku Lajos hirdették az És 46,3-4 alapján.

A következő napon, május 10-én, ismét gyászistentiszteletre gyűltünk, mert a gyülekezetünk egy másik tagja távozott az élők sorából. **Bakk Margit** testvérnő 88 évet kapott a Teremtőtől. Isten Igéjét a Jn 11,5; 25-27 alapján hirdette Fazakas György és id. Zsisku Lajos.

Augusztus 16-án **Horváth Iлона** testvérnő koporsóját vettük körül Diószegen, akit több éves betegség után szólított el az Úr, 70 évesen. Életének utolsó éveit Nagyváradon töltötte, hűgának szeretetteljes gondviselésére hagyatkozva. Az Ige reményt és vigasztalást adva hangzott az ApCsel 27,8 és Jel 22,14 alapján, Fazakas György és id. Zsisku Lajos által.

Szeptember 1. napja ismét a gyászé volt, amikor **Jernye József** koporsója mellett álltunk meg. József a diószegi gyülekezet hozzátartozója volt, 55 évesen érte a halál, szinte fél éves rákbetegséggel való küzdelem után. Igeszolgálatot végeztek Fazakas György és id. Zsisku Lajos a Róm 6,23 alapján.

A Jó Atya vigasztalását kívánjuk a gyászolóknak!

Fazakas György

Szeptember 9-én búcsúztatta **Nagy Irma** testvérnőt a család és a temesvári gyülekezet. A testvérnő 85 évet kapott ajándékba az Úrtól. Kémeren született 1924. szeptember 11-én, már kilenc évesen árva maradt, elveszítette édesapját. Már gyermekkorában elhívják a gyülekezetbe. Megszereti az ott töltött alkalmakat, majd később megtér, bemeitkezik, és élete végéig Krisztus mellett marad. Házasságra lép 1943-ban Nagy Andrással. Ők is részesei lesznek a '60-as években elindult ébredési, lelki-megújulási mozgalomnak. Házasságukból két gyermek születik: Ernő és Emma. Temesvárra költözik leányához 2005-ben, a rohamosan romló látása miatt, amit türelemmel és megadással hordoz. Nagyon szeretett énekelni és imádkozni. A kedvenc énekét: „Óh ne menj előlem Jézus!” gyakran énekelte, még a legnehezebb pillanatokban is. A temetőkertben, a sírnál Vass Gergely ügykezelő lp. testvér hirdette Istenünk vigasztaló ígését. Kiemelten szolt a testi-lelki vakságról, ami jellemző vonása mai modern világunknak. Kívánjuk Istenünk vigasztalását, gyászoló leányának és a rokon-ságnak. **Mucsi B. János**

Magyarlónán kísértük el utolsó útjára augusztus 12-én **Jakab Márta** testvérnőt, aki 43 évet kapott Teremtő Urától. Testvérnőnk három és fél hónapi betegség után hunyt el. Népes családban nőtt fel nyolcadik gyereként a tíz gyermek között. Fiatalon megismerte Jézus Krisztust, személyes Megváltóját, hűségesen, szolgálatkészen megállta helyét a lónai gyülekezetben. A temetésen Budai Lajos tv. a Fil 1,21 alapján hirdetett ígét, Kis-Juhász Vilmos tv. a Zsolt 73,25-26-ból vigasztalta a gyászoló családot és a temetésre összegyűlt nagy számú közösséget, míg Dornea Petrică tv. román nyelven szolt. A magyarlónai és kiskapusi ének és zenekar együtt szolgált a gyászistentiszteleten. **K-J.V.**

Szeptember 12-én, Nagyváradon, földi életének utolsó útjára kísértük **Tőtös László** testvért, akinek Mennyei Atyánk 71 évet adott. A gyászistentiszteleten Giorgiov Adrián lelkipásztor a 2Kor 5:15 alapján hirdette Isten ígését, majd azt követően Megyesi József ny. lp. szolt a Jn 11:20-23-ból. Kegyelmes Urunk vigasztalásáért Szilágyi Zsigmond testvér és Bányai János lelkipásztor imádkozott. **M.J.**

Lecsméren, április 26-án kísértük utolsó útjára **Molnár Gizella** testvérnőt, aki 83 évet kapott az Úrtól. Testvérnőnk a szalárdi öregotthonba készült elgondozás végett, miközben az Úr gondoskodott róla és elszólította az örök hazába. A háznál Péter István sarmasági lelkipásztor hirdette Isten Igéjét. A temető-kertben Szilágyi József diakónus testvér szolt a vigasztalás ígését a feltámadás reménységében. A lecsméri és kémeri testvérek összevont énekkara szolgált. Az Úr vigasztalja a gyászoló családot. **Baranyi József**

Szeretet - kiadja a Romániai Magyar Baptista Gyülekezetek Szövetsége

410050 ORADEA, Berthelot u. 5. Tel.: +40-259-415 424 Fax.: +40-259-406 782, e-mail: rmbasz@rdslink.ro

Elnök: Gergely István. Felelős szerkesztő: dr. Vass Gergely. Szerkesztők: Antal Ferenc, Szilágyi László.

Szerkesztőség: 410050 ORADEA, Str.: Gen. H. M. Berthelot 5, ROMANIA

Tel.: (4)0259-418 221, E-baptifon: 0735 500 009, e-mail: szeretetlap@gmail.com

A lap internetes változata a következő címen olvasható: www.magyarbaptista.com

A szerkesztőség fenntartja a jogot, hogy a kéziratokat szükség szerint átdolgozza.

Nyomtatás: Imprimeria de Vest, Oradea. A lap megjelenik havonta. ISSN 1223-4605

HIRDETÉSEK

Év végi missziókerületi konferenciák

Szeretettel értesítjük kedves testvéreinket, hogy az év végi missziókerületi konferenciák programja a következő:

november 21.: a kolozsvári missziókerület konferenciája Kiskapuson

november 28.: a székelyföldi missziókerület konferenciája a Hargita táborban

december 5.: a nagyváradai missziókerület konferenciája Magyararmetén

december 12.: a zilahi missziókerület konferenciája Szilágyballán

A konferenciák előadója Dr. Simon József lelkipásztor testvér lesz, aki előadásában szólni fog arról, hogy milyen példaképekkel és ösztönzésekkel szolgál számunkra a 400 éves baptista múltunk.

A konferenciák délelőtt 10 órakor kezdődnek.

Szeretettel hívjuk a testvéreket, vegyenek részt missziókerületük konferenciáján, hogy a testvéri közösséget ápoljuk és a missziókerület ügyeit megbeszéljük. – **Kovács József, főtitkár**

Meghívó székelyföldi férfikonferenciára

November 14-én, szombat de. 10 órától, a székelyföldi missziókerület regionális férfikonferenciát szervez a Hargita Keresztyén Központban, „Oszlopok Isten templomában” jeligével. Érkezés, bejelentkezés 9 órától. De.: „Szolgálat és felelősség a gyülekezetben” témával Kiss Zoltán lelkipásztor, du.: „Szolgálat és felelősség a családban” témával Borzási Gyula lelkipásztor tart előadást. Csoportbeszélgetésen és szemináriumokban alkalom lesz a témakört még részletesebben megbeszélni. Közös ebéd és szabadidő is lesz a közösség ápolására. A konferencia napi költsége 15 lej személyenként. Minden férfi jelentkezhet a lelkipásztoránál. Szeretettel várunk mindenkit!

Borzási Gyula, a székelyföldi missziókerület elnöke
Kiss Zoltán, a missziókerület titkára

Adomány a Teológiának – Köszönjük szépen **Tóth Zsigmond** szilágynagyalui testvérnek a Teológia számára adományozott két zsák burgonyát. (**Gazd. igazg.**)

Aranymenyegző Szalárdon

Mottó: **Csodákra emlékezni jó** – „... Messzi évekre visszanezni /

És számbavenni ezer áldást, / Erőt, kegyelmet, megbocsátást:

Csodákra emlékezni jó. / Halleljás hálaadással / Leborulni egy határköre

S elindulni hittel előre, / Amerre hív az égi szó.” (T.E.)

Örömdetes alkalomnak voltunk tanúi augusztus 2-án a szalárdi imaházban, amikor **Mierluf Sándor** és házastársa **Ilonka** (született Cséki), a gyülekezet közösségében emlékezett a közösen megtett 50 esztendőre. Az ünnepélyes eseményen jelen volt 10 gyerekük és azok családjai. A lelkipásztor üzenete és Isten ígéje az 5Mózes 8:2 alapján szólt: „Emlékezzél meg az egész útról, amelyen hordozott téged az Úr; a te Istened”.

Az ünnepelték hálatelt szívvel köszönték meg, hogy a helybeli gyülekezet a nehéz és örömteli időkben is mellettük állt, és alkalomadtán segítséget is nyújtott. Isten iránti hálájukat az M. Sándor tv. által kívánt „Hálat adok Uram az életért...” kezdetű énekkel fejezték ki, amelyet együtt énekeltek a gyülekezettel. Ilonka testvérnő a mottóul választott verssel tett biztosságot Isten hűségéről. A családtagok szavalatokkal és a „Köszönök most minden napot, amit eddig adtál” című énekkel köszöntötték a házaspárt. **Hofman András**

KÁRÁSZ IZABELLA

Őszvégi szonett

Lágy, őszi eső permetez az égből,
lesöpri a még fán lévő levélt.

A tél útjára bocsátja a dért,
majd előtűnik a messzeségből.

Kísértni visszajár a nyár, tavasz.

Halkan előjön az emlékezés,
a természetben folyik a temetés,
s nem érezzük, hogy remélni szabad.

Pedig az ősznek, télnek bús ködében
a szívünk titkos, tiszta belsejében
virágját bontja egy-egy orgona,
s érzi lelkünk, hogy a tél fagyából,
ősznek borongós, bús hervadásából
nem más indul el, a tavasz maga.

Segítettem neki sírni!

– A legfigyelmesebb gyermek –

Egy nagy és szabad országban egyszer versenyt rendeztek, hogy megtalálják a legfigyelmesebb gyermeket. A bírálóbizottságba meghívtak egy bizonyos Leo Buscaglia nevű író és előadót. Ő ekképpen mondta el a verseny végkifejtését. A győztes egy négy éves fiú lett. A kisfiú szomszédjában lakott egy idős bácsi, aki nemrég veszítette el a feleségét. Amikor a gyerek meglátta, hogy az öregember sír, átbullagott a szomszéd kertjébe, felmászott a bácsi ölébe és ott kuporgott. Később az édesanyja arról faggatta, hogy mit mondott az öregnek. A kisfiú így felelt: „Semmit, csak segítettem neki sírni”.

(Jack Canfield és Mark Victor Hansen történetei nyomán)

Novemberben mintha minden jobban ránk szakadna: a fájdalom, a magány, a reménytelenség, az elmúlás gondolata. A hívó ember vigasza, hogyha „az első elmúlnak”, akkor Isten „letöröl minden könnyet a szemükről, és halál sem lesz többé, sem gyász, sem jajkiáltás, sem fájdalom nem lesz többé” (Jel 21,3).

